

Бернар Вербер - „Книга за Пътя“

Здравей, читателю.

Виждаш ме.

Аз също те виждам.

Имаш гладко лице и влажни очи.

А аз ти показвам моите хартиени страници, покрити с малки символи, които оформят бледото ми лице.

Ние общуваме и чрез корицата.

Усещам твоите пръсти на гърба си, палците ти, опрени на разгърнатите ми страници.

Между другото, малко ме е гъдел.

Време е да отидем по-нататък в представянето.

Казвам се „Книга за Пътя“, но ти можеш да ме наричаш също:

„Твоя книга“.

Не се притеснявай, не съм езотерична книга, нито свещена, нито хипнотична, още по-малко съм книга, която цели да те привлича в секта, политическа партия, групировка, философско течение или движението Ню Ейдж.

Това не е в стила ми.

Откажи се да ми слагаш етикети и ме приеми такава, каквата съм.

Една книга за пътуване.

Особеното в това пътуване е, че ти си главният герой.

Ти вече си бил това.

Но досега е било някак си, нека да го кажем по... индиректно.

Не го казахме, но Джонатан Ливингстън Чайката от романа на Ричард Бах вече беше ти. А така също и Малкият принц на Сент-Екзюпери, човекът, който искаше да стане крал, на Киплинг, пророкът на Халил Джубран, месията на Дюн и Алиса в страната на чудесата на Луис Карол.

Тези герои бяха, тогава и сега – ти.

Но не беше ясно казано.

Аз, „Книга за Пътя“, нямам тази срамежливост и деликатност.

С риск да те шокирам, ще ти дам само едно име:

„Ти“.

Защото ти единствен осъществяваш нещо тук и сега: четенето.

И освен това ти си господарят в това пътуване, моят господар.

По време на полета аз ще съм тук, за да ти служа и да съм твоят малък гид от мастило и хартия.

В моите страници няма да намериш обичайните метафори, нито персонажите, които срещаш в обикновените романи.

Няма да можеш да влезеш в ролята на пиратския капитан, царя на блатата, господаря на джуджетата, горския магьосник, завръщащия се блуден син, неразбрания мъдрец, детектива алкохолик, гениалния музикант, самотния легионер.

Ти не би могъл да се вземеш също за красивата принцеса, майката закрилница, медицинската сестра шпионка, царицата на призраците, богинята манипулаторка, невинната студентка, вампирката, проститутката с голямо сърце, пропадналата актриса, страхотната вещица или пък за етноложката отшелница.

Можеш само да си себе си.

Съжалявам.

Вярвам, че една добра книга е огледало, в което виждаш себе си.

В моите страници няма да срещнеш от тези пищни гадняри, които да си мечтаеш да видиш обезглавени в края, с димящи вътрешности на показ, като изкупление за техните отвратителни престъпления.

Няма и неочакван предател.

Нито разочароващи приятели.

Няма садистични мъчители.

Няма да има грандиозни отмъщения, нито неочаквани преврати, нито невинен за освобождаване, нито безнадеждна кауза за защитаване пред скептични съдници, нито убиец за откриване сред списък от заподозрени, никакво скрито съкровище, което да бъде изровено преди избухването на бомбата със закъснител, свързана към таймера на микровълновата фурна.

Трябва да свикнеш.

Няма да има от тези разбиващи любовни драми, които завършват добре или зле според личните настроения на автора и неговите кавги с последната му муза.

Няма да има и от тези дълги засукани фрази, които стоят красиво, но пък на които не можем добре да уловим смисъла.

Малки кратки изречения ще ти предават информацията такава, каквата е.

Ето като това.

Или това.

Мога дори и още по кратко:

Това.

И всеки път ще започвам на нов ред.

Чети ме като приказка.

Така ще бъде по-гальовна за сетивата ти.

Да, знам, че съм само един предмет.

И въпреки това не бива да ме подценяваш.

Понякога предметите могат да се притекат на помощ на осъзнатите същества.

Понякога предметите са живи.

Аз съм книга И съм жива.

Изградена съм от фини целулозни слойчета, произхождащи от норвежките гори.

Тези думи са само едни знаци от мастило от Китай, извлечено от няколко злощастни октопода.

И все пак, с начина, по който те са подредени, за да образуват изреченията, и с начина, по който изреченията могат да прозвъняват в ушите ти, те са способни не само да променят твоето възприятие за мига, но и да те променят и впоследствие да променят света.

Оттук насетне ти предлагам да ме възприемаш не като дълга поредица от думи и запетайки, а като глас.

Слушай гласа на книгата.

Слушай моя глас.